N°. 39. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 14den MEI.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo bij besluit van Z. M. dd. 19 Februarij 1832, n°. 25, is vastgesteld geworden het *Reglement op de Militaire regtspleging bij de Landmagt in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, en Wij met de spoedige in werking brenging van hetzelve Reglement zijn belast.

ZOO IS HET, dat Wij goedgevonden hebben en verstaan te arresteren, hetgeen volgt:

ARTIKEL 1.

Van en met den *eersten* Junij 1832, in de kolonie *Suriname*, en in de overige Nederlandsche West-Indische Bezittingen van en met den *eersten* dag der maand, volgende op dien, waarin de tegenwoordige publicatie aldaar zal worden afgekondigd, zal kracht van wet hebben, het navolgend

REGLEMENT *op de Militaire regtspleging, bij de Landmagt in de Nederlandsche W. I. Bezittingen.*

(F. I.)

ART. 2.

Naar aanleiding van art. 3 van bovengemeld reglement worden tot Leden in het Militaire Geregtshof voor de Nederlandsche West-Indische Bezittingen benoemd:

Mr. A. F. LAMMENS, President in het Hof van Civile en Criminele Justitie, *President.*

Mr. P. TROMPERT,

Mr. P. FIERS SMEDING,

als de twee op den *President* in rang volgende Leden van het Hof van Civile en Criminele Justitie.

D. W. DURSTELER, Majoor bij het 1ste Bataillon Veld-Artillerie.

C. VAN CASTEREN, 1ste Luitenant Kwartiermeester bij het Bataillon Jagers, N°. 27.

R. H. ESSER, 1ste Luitenant Adjudant, Chef van den Staf.

J. MULLER, 2de Luitenant Adjudant bij het Bataillon Jagers, N°. 27.

En tot Plaatsvervangend Regter G. MABÉ, 1ste Luitenant bij het 1ste Bataillon Veld-Artillerie; zullende echter de benoeming dezer *Vijf* Militaire Leden slechts geldig zijn over het nog overig gedeelte van het jaar 1832.

ART. 3.

Krachtens art. 4 van evengemeld reglement wordt de waarneming van het Publiek Ministerie, bij het Militaire Geregtshof opgedragen aan Mr. H. R. HAIJUNGA, als fungerend Procureur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, welke in deze betrekking den titel zal hebben van Advocaat Fiscaal; terwijl tot Griffier bij hetzelve wordt benoemd, de Griffier bij het Hof van Civile en Criminele Justitie, de Heer A. VAN MEERTEN.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-Blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 9den Mei 1832, het negentiende jaar van Zijner Majesteits Regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 10den Mei daaraan volgende.

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 17 Maart.

In een der fransche dagbladen leest men:

De befaamde Vidocq heeft zich aan het hoofd gesteld eener zonderlinge waarborg maatschappij tegen de gaauwdieverij. Door eene ontegensprekelijke statistiek stelt Vidocq vast dat er alle morgen te Parijs 25,000 lieden opstaan zonder bestaanmiddelen voor den eigen dag te hebben. Van dit getal ontfutselen 5,000 der meest geschikten ieder ten minste 10 francs daags aan de goede burgerij; hetzij door diefstallen of door middel van schurkenstreken; 50,000 francs per dag, 20 millioen in het jaar, valt ten prooi dezer afgerigte gaauwdieven, zonder daarbij te berekenen de som, welke door ondergeschikte dieven ontfutseld wordt. Het geheel bedraagt, volgens Vidocq, niet minder dan 40 millioen 's jaars. Van deze 40 millioenen beweert de ex-chef der geheime politie 30 te zullen terug leveren, met behulp eener bijzondere brigade door hem zelve te organiseren. Hij verlangt van deze terug bezorgden somme zekere te bepalen percenten, en verpligt zich eene naauwkeurigen staat van den uitslag zijner verrigtingen in te leveren. Vidocq zal eerstdaags een appel aan zijne medeburgers in het licht geven, waarin hij zijn menschlievend oogmerk zal ontwikkelen, met uiteenzetting der waarborgen, welke hij zoo ten opzigte van zichzelve, aanbiedt.

Te Bern, heeft men middelen beproefd om de ademhaling te doen terugkeeren. Dr. *Tribolet* heeft bevonden, dat de beste wijze ter bereiking van dit doel was, den zieke in eene ledige badkuip te plaatsen, en daarin eene lamp met wijngeest te branden; de badkuip wordt met een kleed bedekt, ten einde den damp door de lamp, te weeg gebragt, te verzamelen, zoodat in weinige oogenblikken, de aldus in de kuip besloten lucht eene hooge warmte graad bereikt. Deze bewerkstelliging brengt, bij den in de kuip gelegden zieke, binnen weinige minuten, eene sterke uitwaseming te weeg. Deze proefnemingen zijn ook te Geneve met gelijk goed gevolg genomen.

In het Reisverhaal der heeren Zwick en Schill, onder de Kalmukken, vindt men de volgende zonderlinge beschrijving der gebedmolens bij de blinde aanbidders van den grooten Lama in gebruik. » De kurdu- of bidmachine, is een uit houten cylinders van verschillende grootte zamengesteld, die hol, en met handschriften in het Tangoutsch opgevuld zijn. Zij zijn versierd met roode strepen en met sanskritsche karakters verguld, welke meestal het formulier *Om-ma-ni-bad-mel-Mani* voorstellen, waarvan men nimmer de beteekenis heeft kunnen ontdekken. Ieder van deze cylinders is op eene ijzeren as bevestigd, welke over een vierkant werktuig henen loopt, hetwelk kan worden gesloten. Men kan het werktuig door middel van eene koord in beweging brengen; de cylinder wentelt dan om zijne as, als de steen van eenen molen. Voor de groote brand, welke te Sarepta plaats had, waren er twee van deze groote *Kurdu*, met *Tangoutische* handschriften van allerlei aard aangevuld, de eene en de andere in het binnenste der cylinders gerold, welke eene lengte van vele honderd voeten bedragen. De gebedmolens bevatten gewoonlijk het Tangoutsche formulier, hetwelk men voor alle levende wezens van nut acht, en vermits dit tien duizendmalen moet worden herhaald, levert dit werktuig eene zoodanige vermenigvuldiging op; en terwijl het gebed zich op dergelijke wijze laat uitvoeren, is het geenszins zeldzaam in de huizen der Mogolen dergelijke werktuigen aan te treffen.

De kosten der begrafenis van den Koning van Madagascar Radama, hebben ƒ 720,000 beloopen, daaronder begrepen den prijs van 20,000 ossen, elk tegen 5 Spaansche piasters, welke te dier gelegenheid geslagt, en onder het volk zijn verdeeld geworden. De kist was van massief geslagen zilver, omtrent acht voeten lang en een halven voet diep, aan elkander geklonken met zilveren nagels, alles gemaakt van echte Spaansche piasters, waarvan er 12,000 benoodigd waren. In de kist zelve lagen nog 10,000 dier stukken uitgespreid, bij wijze van rustbed voor het lijk. Onder de kostbaarheden, welke mede begraven zijn geworden, telt men voorts: acht rijke Engelsche uniformen, een' gouden helm, halskraag, epauletten en sporen, benevens eene menigte prachtige wapenen, horologiën, ringen en juweelen, en een rijk zilveren servies en eindelijk eene gouden bokaal.

Men heeft ontdekt eene zachte geele kleur uit aardappel-bloeisem te kunnen bereiden. Deze verf wordt zeer doelmatig geacht, zijden- en wollen stoffen te verwen, en heeft de bijzonderheid, dat noch azijnnoch citroenzuur, daaraan niet het minste nadeel kunnen toebrengen.

ITALIE.

ROME, den 15 Maart.

Het *Diario* meldt uit Ancona, dat de generaal *Cubières* aldaar, kort na het bezetten van stad en kasteel door de fransche troepen, aangekomen is. Het gedrag der mariniers bij de landing was door hem misprezen geworden, maar het bezetten van stad en citadel scheen zijne goedkeuring te hebben weggedragen.

Tot dus verre hebben de vreemde gezanten tegengehouden, dat er niet eenige beslissende stap gedaan is, welke alle minnelijke schikking bezwaarlijk gemaakt zou hebben. De Paus bezit veel karakter, hij zal niet overijld te werk gaan, maar om zich regt te doen verschaffen den minnelijken weg beproeven, en den hem aangedanen hoon vergeten; doch tevens is het zijn onveranderlijk besluit, zijne souvereiniteits-regten geen haar breed te laten verkorten. Hij zal even zoo veel zelfstandigheid aan den dag leggen als de Koning der Nederlanden, en zich even mannelijk, in elke hem overkomende ramp, gedragen.

MENGELINGEN.

HET TURKSCH MIDDAGMAAL.

In de stad, Lefkeb genaamd in Nicea, aangekomen, onthaalde ons de *Muzzelim* (Burgemeester) in zijn eigen paleis, en voor de eerste maal werden wij tot in het binnenste van een turksch huis toegelaten. Daar het niet iederen reiziger gegeven is, den nacht te midden eener Turksche familie door te brengen, zal het zeker niet onbelangrijk voorkomen, te melden hoe men ons behandelde. Wij werden in eene ruime zaal binnengeleid, in welke eene groote *divan* of *sofa*, den geheelen wand langs liep. Nadat wij ons op deze *sofa* uitgestrekt hadden, bragt men ons volgens gebruik, pijpen en koffij, en eenigen tijd daarna, traden de zoon van den *Muzzelim* benevens zijnen oom, de zaal binnen, zetteden zich op den *divan*, die tegen over de onze was en rookten hunne pijpen, terwijl zij daar bij het diepste stilzwijgen in acht namen. Na op deze wijze een uur doorgebragt te hebben, begon men aan het gereed maken van het middagmaal. De jongman stond op, nam uit de handen van eenen bediende een tafellaken, en wierp hetzelve met groot vaardigheid binnen eenen kring, op den fraai ingelegden houten vloer, plaatste vervolgens op het midden van hetzelve eenen stoel, en op dezen stoel, een groot metalen blad.

Hierna gaf men ons een teeken, te naderen wij zetteden ons de beenen kruislings rondom den stoel, en namen een gedeelte van het tafellaken op onze knieën, terwijl de bedienden die geborduurde servetten aanbragten, op elken onzer schouders een van dezelve nederlegden.

Toen het geheele gezelschap plaats genomen had, onze *Janitsaren* niet uitgezonderd, bragt men den eersten schotel die op het blad nedergezet werd; rondom het blad waren langwerpige sneden zeer bruin brood, en bij elke snede brood was een hoornen lepel geplaatst; in het midden stond eene tinnen schaal, met erwtensoep gevuld; hieruit bedienden de gasten zich zelven met hunne lepels. Nadat ieder zich voorzien had, nam men de soep weg, en in de plaats daarvan verscheen eene schotel met braadworst. De zoon van den *Muzzelim* bediende zich het eerst, en wij volgden zijn voorbeeld. Na de braadworst diende men eene schotel met *youart* (een soort van gestremde melk) voor, waarin gevulde ballen vleesch dreven. Vervolgens werden er weder andere in wijngaardbalden gewikkelde ballen vleesch gebragt; daarna diende men gekookt schapenvleesch voor; eene soort van zeer geliefdkoosd geregt in dit land; en eindelijk een *Pilaf*, gekookte rijst, dewelke gewoonlijk de Turksche middagmalen besluit.

Gelijktijdig bragt men een glas water, hetwelk de tafel rondging en waaruit iedere gast dronk; vervolgens hielden de bedienden ons eene kom en eenen handdoek voor, en wij waschten ons de handen. Hierna nam men de tafel af, en wij hernamen onze pijpen en onze plaatsen op den *divan*.

Dit middagmaal was met zulk eene gezwindheid voorgediend en afgenomen, dat daarmede zekerlijk niet meer dan zes en eene halve minuut verloopen zijn.

ZELDZAME GEWOONTEN VAN BEROEMDE COMPONISTEN.

Gluck, om zijne verbeeldingskracht op te winden, en zich in Aulis of Sparta te verplaatsen, had de gewoonte zich te midden eener grazige weide te plaatsen. Hier liet hij zich dan eene Piano brengen, en met eene flesch Champagne bij de hand, componeerde hij in de open lucht zijne beide Iphigenias, zijnen Orpheus en vele andere Operas.

Sarti, daarentegen, gaf de voorkeur aan eene ruime sombere kamer, slechts flaauw door eene aan het plafond hangende lamp verlicht. Daar alleen, gedurende de stilste uren des nachts, ontwikkelden zich zijne muzikale denkbeelden.

Cimarosa, hield veel van leven en geraas; hij zag gaarne zijne vrienden bij zich, wanneer hij componeerde. Somtijds schreef hij in eene nacht, de motiven tot 8 à 10 bevallige arias, welke hij naderhand in gezelschap zijner vrienden uitwerkte.

Cherubini, had even zoo de gewoonte in gezelschap te componeeren. Wanneer hem geene ideen spoedig genoeg voor den geest kwamen, nam hij een spel kaarten van zijne spelende vrienden, en schetste daarop allerlei bizarre figuren, want hij handteerde het potlood zoo wel als de pen, hoewel in mindere mate welsprekend.

Sacchini, kon geene passage dan aan de zijde zijner vrouw op papier stellen, zijne kat moest om hem henen bronnen.

Paesiello, componeerde in zijn bed. Het was daar dat hij zijnen *Barbier de Seville*, zijne *Molinara* en andere meesterstukken zamenstelde.

Zingarelli, dicteerde zijne muziek na het lezen van eene plaats in de kerkvaders of in eenig ander klassiek latijnsch werk.

Haydn, eenzaamheid lievend en afgetrokken als *Newton*, na den ring, hem door *Frederik* geschonken, en welke hij zeide noodig te hebben om zijne verbeeldingskracht te bezielen, plaatste zich aan zijne Piano, en na weinige minuten, bevond hij zich te midden der Engelenchooren.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Het Schip *Agenoria*, Kapt. Wm. van der Kolf, Het Schip *de Hoop*, Kapt. L. Teunis; beiden van *Rotterdam.*

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.